

Îi plăcea să vadă cum îi alunecă degetele pe taste. Își dădea seama că gestul de a crea ceva îl făcea să pară frumos. Ceea ce crea Karl nu era muzica interpretată în sălile de concerte sau operele de artă expuse în galerii, dar pentru el era toate aceste lucruri, și chiar mai mult decât atât.

pe evie

Karl o cunoscuse pe Evie la cursul de dactilografie. Cu timpul a început să-i placă felul în care își ținea mâna la piept atunci când vorbea, de parcă s-ar fi temut ca inima să nu i se reverse afară. Însă când a întâlnit-o prima oară nu s-a gândit decât că numele ei ar suna bine în timpul partidelor de sex. Îl excita nuanța de sacrilegiu din legătura care se crea astfel între actul sexual și păcatul originar. Pe vremea aceea, desigur, îi spunea Eve; Evie avea să apară mai târziu, după ce va ajunge să-i cunoască genunchii, coatele și buricul mai bine decât pe ale lui. Încă de la început, numele ei păruse incomplet fără acea silabă suplimentară, prea teatral de concis pentru ea.

În două luni au avut trei conversații, câteva schimburi de priviri, niște atingeri întâmplătoare și, în plus, legănarea aceea a coapselor ei în mers pe care Karl nu și-o putea scoate din minte. Când o avea lângă el, nu se mai concentra la nimic în afară de sentimentul prezenței ei. Căldura și energia pe care le emana i se păreau palpabile. Iar dorul de ea nu se rezuma la fantasmă, la lucrurile pe care visa să i le facă odată ce ar fi devenit apropiați, ci era, totodată, ceva pur fizic; întregul lui trup tânjea să fie lângă ea, de parcă focul care-l mistuia nu putea fi potolit decât de atingerea ei.

Într-o seară, după ce s-a terminat cursul, Eve și-a lăsat privirea să întârzie asupra lui înainte de a ieși pe ușă. Karl stătea încă în fața mașinii de scris, gândindu-se la degetelei-mâinii-leei-zâmbetulei-părului. Când ultimul cursant întârziat a părăsit

sala, a scos cu mare greutate tastele V, R, E și I de la mașina lui de scris. Apoi s-a dus cât se poate de liniștit la masa ei și le-a scos pe cele cu S și A. După care și le-a lipit de buricele degetelor, VREI la mâna dreaptă și SA la mâna stângă, și s-a prezentat așa la ușa ei, în lumina slabă a amurgului. Și-a ridicat mâinile în dreptul feței și a mișcat ușor din degete. Ea și-a tastat răspunsul pe antebrațul lui: „Da, mulțumesc“.

Nunta lor a fost un exemplu de decență. Nici prea exagerată, nici prea modestă. N-au existat incidente, cu excepția momentului când organistul a leșinat în mijlocul marșului nupțial. Dar până și asta a fost bine, pentru că atunci când capul i s-a izbit de claviatură, iar sunetul notelor discordante a umplut biserica asemenea muzicii care marchează momentul culminant dintr-un film, Karl a simțit că și viața lui putea fi bogată în suspans și tensiune dramatică.

Stătea în fața altarului, cu transpirația adunându-se în liniile din palme, sub ochii dactilografelor înșirate în două rânduri de strane ca un stol de păsări pe firele de telegraf. Toate își țineau picioarele încrucișate în același unghi și capul înclinat cu bună știință în exact același fel, iar el s-a întrebat dacă așa arătaseră întotdeauna. Ceva în atitudinea lor îl făcea să nu se simtă prea în largul lui.

Dar apoi Evie a apărut lângă el, privindu-l cu o tandrețe care-i lumina chipul banal, șters. Iubea chipul acela. Cei câțiva pistrii rătăciți, nasul fără personalitate, buzele subțiri, ochii care n-aveau nimic interesant. Când era întrebat cum arată Evie, lui Karl nu-i venea ușor s-o descrie. Cunoștea toate conotațiile negative ale cuvântului „ștearsă“, așa că mințea, spunând că e drăguță.

Femeile erau niște creaturi curioase. Nu în sensul de interesante, ci în acela de stranii și imprevizibile. Asemenea unor prisme prin care se refractă lumina, creând modele complicate pe pereți, erau capabile să sesizeze simultan semnificațiile multiple ale oricărui cuvânt. Karl se obișnuise de la o vârstă foarte fragedă să vorbească puțin și să se prefacă mai încet la minte decât era de fapt. Și așa a descoperit că atunci când nu spui prea multe

femeile te consideră profund și misterios; niciodată – și era imposibil de înțeles din ce motiv – nu te iau drept prost.

Rochia lui Evie era de un alb tern, fără imprimeuri, asemenea topurilor de hârtie care treceau prin mașina lui de scris zi după zi. Verigheta pe care i-o oferise Karl era făcută la comandă: un cerc simplu de argint, cu o tastă purtând simbolul „&“ montată la mijloc în loc de piatră. În noaptea aceea, când Karl i-a scos rochia de mireasă la lumina lunii și a întins-o cu grijă pe pat de parcă rochia ar fi fost Evie însăși, a bătut cu degetele în material „Sunt foarte fericit că te-am întâlnit, Evie“. Dar mesajul acesta nu l-a tastat cu o energie războinică, nici ca pe un rând de pumni. L-a bătut cu mișcări delicate, ca și cum ar fi dactilografiat pe o suprafață lichidă străduindu-se să nu stropască.

Iar când a tastat „Sunt aici, Evie“ pe clavicula ei, atât de ușor încât degetele lui abia o atingeau, ea și-a apropiat buzele de urechea lui și a șoptit „Și eu“.

ce e dragostea

În tot timpul cât au fost împreună, Karl și Evie n-au călătorit niciodată nicăieri. Fiecare era pentru celălalt o țară străină.

— Numai oamenii nefericiți pleacă de acasă, a decretat Evie.

— Iar noi n-avem de ce să plecăm, a spus el, bătând cu degetele pe antebrațul ei.

— Exact, a răspuns ea, sprijinindu-și creștetul de bărbia lui. N-avem de ce.

Duceau o viață cât se poate de obișnuită, compusă din arbuști și flori și ocean și vecini. N-au escaladat munți, n-au coborât cataracte și n-au apărut la televizor. N-au mâncat vietăți ciudate prin Asia. N-au făcut niciodată greva foamei și nu și-au dat foc pentru cauze nobile. N-au ținut discursuri înălțătoare, n-au jucat în musicaluri și n-au luptat în ring. Numele lor nu vor

figura în manuale și chipurile lor nu vor apărea pe bancnote. Nu le va ridica nimeni statui. Iar după moarte numele li se vor pierde în aer odată cu ultima răsufare, rămânând doar niște litere pe o piatră funerară.

Dar au știut ce e dragostea. Au sădit plante, și-au luat ceaiul în lumina strălucitoare a după-amiezii, le-au făcut cu mâna vecinilor. Urmăreau în fiecare seară la televizor *Vânzarea secolului* și împreună se descurcau destul de bine. Făceau cadouri de Crăciun măcelarului, brutarului și vânzătorului de la aprozar. Karl i-a dăruit o mașină de scris mai veche băiatului foarte citit care lucra la chioșcul de ziare. Evie croșeta mănuși fără degete pentru fetele din schimbul de dimineață de la supermarket. Karl a fost invitat să le vorbească elevilor de clasa a șasea despre istoria orașului. Evie a fost invitată la ora de gospodărie a fetelor din clasa a șaptea, ca să le arate cum se face tortul de bezea. Karl își făcea de lucru prin magazia de unelte. Evie își făcea de lucru prin bucătărie. Dimineața și seara se plimbau împreună, făcând câte un lung ocol prin păduricea din apropiere, prin oraș sau pe plajă. Viața lor se limita la un perimetru cu raza de douăzeci de kilometri în jurul casei.

ce e moartea

Karl își aduce aminte că n-a putut vorbi cu ea cât timp a zăcut acolo, printre aparate și așternuturi apretate. În lipsa răspunsurilor ei, sunetul propriilor cuvinte i se părea sinistru. Evie dormea, dormea întruna. Din când în când deschidea ochii, dar privirea ei era nesigură și nefocalizată, ca a unui nou-născut.

Iar el se ridicase și dăduse la o parte cearșaful strâns în jurul ei ca o capcană, care părea s-o țintuiască de pat ca pe un specimen de Persoană pe Moarte. Și-a pus mâinile pe brațul ei uscat, doar pielea și osul, și a bătut cu degetele, cu atingeri ușoare ca ale brizei, „Sunt aici, Evie“, apoi s-a dus de cealaltă parte a patului

și și-a pus mâinile pe celălalt braț, iar pielea ei se simțea altfel la pipăit, brațul acela era plin de vânătăi violete cu margini bine definite, ca hărțile unor țări nevizitate, iar el s-a gândit „Pentru mine, tu ești o țară străină“, dar a tastat „Sunt aici, Evie“, după care i-a ridicat cămașa de spital până peste genunchi, carnea coapselor ei se topise, se dusese cu totul, Karl și-a pus palmele deschise pe una din ele și a simțit lipsa aceea, acum plângea, nu se putea abține, n-avea tărie, nici urmă de tărie, iar vidul era atât de copleșitor, încât a vrut să facă din nimicul acela ceva și a tastat, de data aceasta cu eleganță și energie, privindu-și degetele cum se mișcă pe pielea ei, dorindu-și cu disperare ca Evie să simtă frumusețea a ceea ce creau, a tastat „Sunt aici Evie Sunt aici Evie Sunt aici Evie“, iarăși și iarăși, pe coapsa ei, pe genunchi, pe tibie, ca un șir de furnici coborând pe piciorul ei, apoi s-a aplecat peste pat și a bătut cu degetele pe celălalt picior „Sunt aici Evie“, apoi s-a dus la picioarele patului și a luat tălpile ei în palme, tălpile ei reci ca gheața, le-a ținut strâns, așa cum își țin copiii mici creioanele, le-a strâns tare, cât putea de tare, dar ea nu s-a mișcat, ea n-a știut, ea nici nu s-a clintit.

„Sunt aici Evie.“

„Sunt aici Evie.“

„Sunt aici Evie.“

ce e tristețea

În zilele de după moartea lui Evie, Karl a șoptit cuvintele „Soția mea a murit“ în fața oglinzii, de parcă s-ar fi pregătit pentru o apariție în public. Își imagina expresia femeii de la poștă, a vecinului, a fratelui său. Îi plăcea să le anticipeze stânjeneala. Îi plăcea senzația de putere pe care i-o dădea acest exercițiu. Părea să compenseze cumva tot ce se întâmplase, ca și cum moartea ei l-ar fi transformat pe ascuns într-un fel de supererou.

Acum dormea în dressing, uitându-se în sus la hainele ei ca la un cer plin de stele. Stăteau suspendate deasupra lui ca niște fantome, iar absența ei devenea și mai vizibilă în lipsa lor de volum. Avea senzația că e culcat sub o ghilotină; fâșiile acelea lungi și subțiri de pânză vor găsi cu siguranță o cale să-i vină de hac.

O visa pe Evie, bineînțeles că o visa, și se trezea spunându-și: „Doar așa o s-o mai văd de-acum“. Se ridica în picioare pe întuneric și se afunda printre hainele ei, cu brațele întinse în lături de parcă și-ar fi luat zborul. Hainele erau goale și reci.

Și-a amintit de moartea ei în fiecare dimineață. Trezirea era imediat urmată de șocul reamintirii. Nu mai voia să adoarmă pentru că nu voia să uite, fiindcă apoi reamintirea era și mai dureroasă. O durere aproape fizică.

Stătea pe WC și se uita la produsele ei de toaletă. Produsele cu care înainte se dădea pe piele și pe păr și pe care le pulveriza în aer. A adus o cratiță mare de la bucătărie. A golit toate sticlulele în ea. Parfumuri, loțiuni hidratante, creme de mâini și de corp, pastile. A frământat amestecul cu mâinile. Mirosea groaznic, ca în depozitul unui magazin universal. Dar atingerea pastei pe piele l-a încântat.

Și-a îngropat mâinile în amestecul acela, adânc, până la coate, frământând în continuare creme și mirosoși. Sticlulele goale zăceau risipite pe gresie ca niște cadavre. Karl și-a împreunat mâinile, scoțând zgomote grase ca niște pârțuri. A repetat gestul iarăși și iarăși, improșcând cu amestecul maro din cratiță oglinda, pereții, propria față. A luat cratița și a pus-o pe patul lor.

— Patul meu, s-a corectat el.

Și-a trecut mâna peste perna ei, de parcă ar fi încercat s-o materializeze pe Evie prin forța magnetică a atingerii lui. Lichidul vâscos, de un maro deschis, a picurat de pe degetele lui pe așternut. Karl și-a scos toate hainele și le-a aruncat pe jos. S-a urcat în pat și a rămas acolo în picioare, ușor dezechilibrat de moliciunea saltelei și atent să nu dea cu capul de plafonieră. A ridicat cratița în dreptul stomacului. A inspirat adânc